

Sygnatura akt I Cupr 728/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 30 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Jolanta Malik

Protokolant:Marta Dziemiańczuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 czerwca 2015 roku we W.

sprawy z powództwa Gminy W.

przeciwko B. G., M. G.

- o zapłatę

I. zasądza solidarnie od pozwanych B. G. i M. G. na rzecz strony powodowej Gminy W. kwotę 16012,21 zł (szesnaście tysięcy dwanaście złotych dwadzieścia jeden groszy) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi następująco:

- od kwoty 13869,83 zł od dnia 1 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 2142,38 zł od dnia 31 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty;

II. powództwo w pozostałym zakresie oddala;

III. nie obciąża pozwanych kosztami procesu na rzecz strony powodowej.

I Cupr 728/15

UZASADNIENIE

Strona powodowa Gmina W. wniosła o zasądzenie od pozwanych B. G. i M. G. solidarnie kwoty 22.603,83 złotych wraz z ustawowymi odsetkami

od kwoty 18.647,70 złotych od dnia 1 czerwca 2014 roku, a od kwoty 3.956,13 złotych od dnia 31 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

Uzasadniając żądanie pozwu podała, że w dniu 1 kwietnia 1995 roku zawarła z A. G. (mąż i ojciec pozwanych) umowę najmu lokalu mieszkalnego położonego we W. przy ul. (...). Po śmierci A. G. (dnia 16.07.2012 r.) w lokalu nadal pozostały zameldowane pozwane. Pozwane na podstawie zawartej ze zmarłym umowy zobowiązane były do opłacania czynszu najmu oraz związanych z użytkowaniem mieszkania kosztów, tzw. mediów. Płatność za czynsz miała następować z góry do 10 dnia każdego miesiąca, natomiast na poczet mediów pozwane miały uiszczać zaliczki w kwocie określonej przez wynajmującego, których rozliczenie miało następować po odczycie liczników. Pozwane zaprzestały opłacania terminowego i w pełnej wysokości należności. Zadłużenie pozwanych od dnia 1 stycznia 2011 roku do dnia 31 maja 2014 roku wraz z odsetkami liczonych od dnia wymagalności wynosi 22.603,83 złote. Pismem z dnia 28 lipca 2014 roku powód wezwał pozwane do zapłaty kwoty 87.656,28 złotych, jednak bezskutecznie. Powód domaga się zapłaty kwoty 18.647,70 złotych tytułem należności głównej za okres od dnia 1 stycznia 2011 roku do dnia 31 maja 2014 roku oraz kwoty 3.956,13 złotych tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie, skapitalizowanych na dzień 31 maja 2014 roku, a także dalszych zaległych odsetek za opóźnienie.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 12 stycznia 2015 roku w sprawie (...)Sąd Rejonowy dla (...)we (...) zasądził na rzecz powoda kwotę 22.603,83 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 18.647,70 złotych od dnia 1 czerwca 2014 roku, a od kwoty 3.956,13 złotych od dnia 31 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty.

Dnia 13 lutego 2015 roku pozwane złożyły sprzeciwy od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. Zgłosiły zarzut przedawnienia roszczeń i nieudowodnienia istnienia i wysokości roszczeń.

W uzasadnieniach sprzeciwu pozwane zaprzeczyły wszystkim tezom strony powodowej, których nie przyznały. Pozwane podniosły, że roszczenie dotyczy należności z tytułu najmu za okres od 01 stycznia 2011 roku do dnia 31 maja 2014 roku, które są roszczeniami okresowymi, więc ustawowy okres przedawnienia wynosi dla nich 3 lata. Przedawniło się także roszczenie uboczne w postaci odsetek za wskazany okres czasu. Ponadto pozwane wskazały, że nie wiedzą co oznacza pojęcia „przypis” i „korekta przypisu” w sporządzonej przez powoda zweryfikowanej kartoteki finansowej. Pozwane zaprzeczyły próbie ugodowego załatwienia sporu przez powoda, oprócz wysłania wezwania do zapłaty, które potraktowały z uwagi na wysokość kwoty do zapłaty jako pomyłkowo wysłane. W przypadku jednak istnienia zadłużenia, pozwane wnosiły o rozłożenie zaległości na raty.

Powód w odpowiedzi na sprzeciw z dnia 1 czerwca 2015 roku wniósł o nieuwzględnienie zarzutu przedawnienia, gdyż pozwane przez zaniechanie uiszczania należności za korzystanie z mieszkania naruszają zasady współżycia społecznego opisane w art. 5 k.c. Powód wskazał, że roszczenie za okres nieprzedawniony, tj. okres od 1 stycznia 2012 roku do 31 maja 2014 roku oraz odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od dnia wymagalności do dnia 31 maja 2014 roku wynosi 16.021,21 złotych, na którą składają się kwoty 13.869,83 złotych tytułem należności głównej oraz 2.142,38 złotych tytułem odsetek, liczonych od 11 dnia każdego miesiąca wg 13% stopy. Powód podniósł, że informował pozwane o zmianach w wysokości czynszu oraz opłat za media. Ponadto powód wskazał, że pozwane nadal nie płacą należności z tytułu czynszu.

Na rozprawie w dniu 30 czerwca 2015 roku pozwane wniosły o rozłożenie spłaty zadłużenia w zakresie należności nieprzedawnionej na raty w wysokości po 200 złotych miesięcznie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Dnia 1 kwietnia 1995 roku powód Gmina W. działająca przez (...) Sp. z o.o. we W. zawarła z A. G. umowę najmu lokalu mieszkalnego o powierzchni użytkowej 66,25 m², położonego we W. przy ul. (...).

Na dzień zawarcia umowy najmu stawka czynszu za 1m² powierzchni lokalu wyniosła 0,66 złotych co stanowiło razem 43,72 złote/ za 1 miesiąc najmu.

Zgodnie z umową czynsz powinien być opłacany do 10 każdego miesiąca.

Zgodnie z § 4 punkt 1d wymiar czynszu określony został jako cena sztywna i zmiana stawki bazowej nie wymagała anektowania umowy najmu, jedynie zawiadomienia.

Zgodnie z § 6 punkt 5 w razie zwłoki w uiszczaniu należności wynajmującemu przysługiwało prawo doliczania odsetek zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Wraz z najemcą mieszkanie od chwili podpisania umowy zajmowały pozwane, który był mężem B. G. i ojcem M. G.

A. G. zmarł dnia 16 lipca 2012 roku. Pozwane nadal zajmowały i zajmują przedmiotowe mieszkanie po jego śmierci.

Powód A. G. był zawiadamiany o podwyżkach w wysokości opłat, a także o dokonanych korektach przy rozliczaniu kosztów.

Dowód: - umowa najmu – k. 17-18v

- pismo z dnia 9 marca 2011 roku, k. 74,

- zawiadomienie o zmianie opłat za zajmowanie lokalu - k. 75-76, 77-78, 79, 80-81, 82, 83-84, 85-86,

- zawiadomienie o rozliczeniu kosztów - k. 87, 88, 89, 90-91, 92, 93, 94-95

Za okres od stycznia 2011 roku do maja 2014 roku najemca zobowiązany był do zapłaty następujących kwot z tytułu czynszu najmu oraz opłat za media w łącznej kwocie 18.920,75 złotych, w tym:

- za styczeń 2011 - **375,75 zł**

- za luty 2011 - **375,75 zł**

- za marzec 2011 - **389,75 zł**

- za kwiecień 2011 - **389,75 zł**

- za maj 2011 - **389,75 zł**

- za czerwiec 2011 - **389,75 zł**

- za lipiec 2011 - **389,75 zł**

- za sierpień 2011 - **389,75 zł**

- za wrzesień 2011 - **389,75 zł**

- za październik 2011 - **432,15 zł**

- za listopad 2011 - **432,15 zł**

- za grudzień 2011 - **432,15 zł**

- za styczeń 2012 - **432,15 zł**

- za luty 2012 - **432,15 zł**

- za marzec 2012 - **443,08 zł**

- za kwiecień 2012 - **443,08 zł**

- za maj 2012 - **447,95 zł**

- za czerwiec 2012 - **447,95 zł**

- za lipiec 2012 - **447,95 zł**

- za sierpień 2012 - **447,95 zł**

- za wrzesień 2012 - **447,95 zł**

- za październik 2012 - **488,76 zł**

- za listopad 2012 - **488,76 zł**

- za grudzień 2012 - **488,76 zł**

- za styczeń 2013 - **488,76 zł**
- za luty 2013 - **488,76 zł**
- za marzec 2013 - **511,52 zł**
- za kwiecień 2013 - **511,52 zł**
- za maj 2013 - **511,52 zł**
- za czerwiec 2013 - **511,52 zł**
- za lipiec 2013 - **513,90 zł**
- za sierpień 2013 - **513,90 zł**
- za wrzesień 2013 - **513,90 zł**
- za październik 2013 - **513,90 zł**
- za listopad 2013 - **513,90 zł**
- za grudzień 2013 - **513,90 zł**
- za styczeń 2014 - **513,90 zł**
- za luty 2014 - **513,90 zł**
- za marzec 2014 - **517,16 zł**
- za kwiecień 2014 - **517,16 zł**
- za maj 2014 - **517,16 zł**

Z tytułu opłat za media najemca miał obowiązek opłacać stałe kwoty określone przez wynajmującego, tzw. zaliczki, a pełne rozliczenie z tego tytułu następowało po odczycie liczników przy uwzględnieniu ilości osób zamieszkałych w lokalu lub wykazaniu faktycznych kosztów.

Powyższe kwoty zostały skorygowane o nadwyżki lub niedobory wynikające z rozliczenia kosztów zużytych mediów, ujmowanych w rozliczeniach miesięcznych pod pozycją korekty przypisu.

Powód przy rozliczaniu opłat za media dokonał korekty przypisu w dniach:

- 02 grudnia 2011 roku w kwocie **-0,11** złotych
- 10 marca 2012 roku w kwocie **44,74** złotych
- 10 marca 2012 roku w kwocie **43,94** złotych
- 10 maja 2012 roku w kwocie **81,70** złotych
- 02 września 2012 roku w kwocie **-138,02** złotych
- 02 września 2012 roku w kwocie **-132,60** złotych
- 10 października 2012 roku w kwocie **53,72** złotych

- 02 lipca 2013 roku w kwocie **-103,20** złotych
- 02 lipca 2013 roku w kwocie **-99,16** złotych
- 02 listopada 2013 roku w kwocie **-18,52** złotych
- 02 listopada 2013 roku w kwocie **-5,54** złotych

Dowód:

- kartoteka k. 19 -20 i k. 81

- zawiadomienia o opłatach niezależnych od właściciela – k. 74, 78-95

Naliczone świadczenia nie zostały uiszczone. – **bezsporne**

Gmina W. przesądowym wezwaniem do zapłaty z dnia 28 lipca 2014 roku wezwwała pozwane do zapłaty zadłużenia z tytułu zaległych należności za korzystanie z lokalu mieszkalnego w wysokości 87.656,28 złotych, w tym kwoty 46.380,29 złotych tytułem należności głównej wg stanu na dzień 31 maja 2014 roku oraz naliczonych od tej sumy odsetek w kwocie 41.275,99 złotych. Pozwane do dnia dzisiejszego nie uiściły zaległości.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 28 lipca 2014 roku, k. 21, 22

Pozwane mieszkają nadal w najmowanym lokalu. Mieszkanie to zajmują pozwane wraz z małoletnim dzieckiem M. G., które obecnie ma 6 lat. Pozwana M. G. ma sądownie przyznane alimenty w wysokości 400,00 złotych miesięcznie, które ojciec dziecka uiszcza. Pozwana obecnie pracuje w sklepie w S., jest zatrudniona na umowę o pracę na pełen etat. Jej zarobki kształtują się w wysokości 1500 złotych netto. Pozwana B. G. pobiera świadczenie emerytalne w kwocie 1250 złotych netto.

Dowód: - przesłuchanie pozwanej B. G. – k. 99-100

- przesłuchanie pozwanej M. G. – k. 99-100

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części nieobjętej zarzutem przedawnienia, w pozostałym zakresie podlegało oddaleniu.

Pozwane nie kwestionowały co do zasady swego obowiązku zapłaty czynszu jak i opłat za media, podnosząc jedynie zarzut przedawnienia oraz początkowo zarzut nieudowodnienia żądania co do wysokości.

Zgodnie z treścią art. 688¹ § 1 k.c. za zapłatę czynszu i innych należnych opłat odpowiadają solidarnie z najemcą stale zamieszkujące z nim osoby pełnoletnie. Przy czym odpowiedzialność ta ogranicza się do wysokości czynszu i innych opłat należnych za okres ich stałego zamieszkiwania, o czym stanowi art. 688¹ § 2 k.c.

Pozwane w okresie do śmierci A. G. odpowiadały za zapłatę czynszu jako zamieszkałe z nim osoby pełnoletnie, żona A. G. wstąpiła w stosunek najmu w miejsce zmarłego najemcy, a jej córka odpowiada razem z nią za zapłatę opłat za lokal jako pełnoletnia osoba wspólnie z nią zamieszkująca.

Powód w pozwie wnosił o zasądzenie kwoty w łącznej wysokości 22.603,83 złotych tytułem należności za nieopłacony czynsz najmu za okres od dnia 1 stycznia 2011 roku do dnia 31 maja 2014 roku.

W sprzeczności od nakazu zapłaty pozwane zaskarżyły nakaz zapłaty w całości podnosząc zarzut przedawnienia w zakresie roszczeń naliczonych do dnia 31 grudnia 2011 roku.

Roszczenia majątkowe co do zasady ulegają przedawnieniu, co wynika z treści art. 117 § 1 k.c. Art. 117 § 2 k.c. stanowi natomiast, że po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Pozwane w niniejszej sprawie skutecznie podniosły zarzut przedawnienia roszczenia za okres od stycznia do grudnia 2011 i w tym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 118 k.c. co do zasady termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata.

Roszczenia strony powodowej wobec pozwanych z tytułu opłat czynszowych oraz opłat za media miały charakter roszczeń o świadczenia okresowe. Ulegały one zatem przedawnieniu wraz z upływem trzyletniego terminu liczonego od dnia ich wymagalności. Pozwane zobowiązane były do uiszczania na rzecz strony powodowej opłat czynszowych oraz opłat za dostarczane media z góry do 10 dnia każdego miesiąca, z którego to obowiązku nie wywiązywały się nie uiszczając w okresie objętym żądaniem pozwu żadnych kwot.

Pozew w niniejszej sprawie wniesiony został dnia 31 grudnia 2014 roku. Okresem nieprzedawnionym jest zatem okres 3 lat wstecz, liczony od dnia wniesienia pozwu.

Zatem nieprzedawnione roszczenie powoda dotyczy okresu od stycznia 2012 roku do dnia 31 maja 2014 roku.

Odsetki za opóźnienie przybierają również charakter świadczenia okresowego i ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od daty ich wymagalności bez względu na termin przedawnienia roszczenia, od którego zostały naliczone. Przy czym roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawniają się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego. Naliczone przez stronę powodową odsetki za opóźnienie uznać należało za przedawnione ale tylko w zakresie, w jakim zostały naliczone do dnia 31 grudnia 2011 roku. Odsetki te powód mógł więc comiesięcznie naliczać od kwoty należności głównej od dnia 10 stycznia 2012 roku.

Po złożeniu przez powoda pisma z dnia 1.06.2015, do którego załączone zostało wyliczenie należności nieprzedawnionych oraz kopie zawiadomień o wysokości opłat za lokal, pozwane zgodziły się z wyliczeniami powoda, a wniosły jedynie o rozłożenie nieprzedawnionych należności na raty. Pozwane nie podtrzymały już swego zarzutu zawartego w sprzeciwie o nieudowodnieniu należności co do wysokości.

Zatem powództwo co do nieprzedawnionej kwoty 13.869,83 złotych tytułem opłat za czynsz i media oraz kwoty 2.142,38 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych było zasadne. Kwota ta wynika z kartoteki załączonej do pisma z 1.06.2015 na k. 73 pt. „zweryfikowana kartoteka finansowa opłaty”, która zawiera naliczenia opłat za lokal i odsetki ustawowe.

Zdaniem Sądu nie zasługiwał na uwzględnienie podnoszony przez stronę powodową zarzut naruszenia przez pozwanych zasad współżycia społecznego jako przesłanki uznania za niedopuszczalny podniesionego w niniejszej sprawie zarzutu przedawnienia dochodzonych roszczeń. Zgodnie z treścią wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2003 roku wydanego w sprawie rozpoznawanej pod sygnaturą akt V CK 399/02 powołanie się przez dłużnika na przedawnienie roszczenia jest działaniem w granicach prawa i zgodnym z prawem. Dłużnikowi, który podniósł zarzut przedawnienia można postawić zarzut naruszenia zasad współżycia społecznego tylko w wyjątkowych i rażących okolicznościach. Podobne stanowisko w kwestii wyjątkowości możliwości uznania podniesionego zarzutu przedawnienia roszczenia za sprzeczny z zasadami współżycia społecznego zajął Sąd Najwyższy również w wyrokach z dnia 2 kwietnia 2003 roku (sygn. akt I CKN 204/01) oraz z dnia 7 czerwca 2000 roku (sygn. akt III CKN 522/99). Dodatkowo Sąd Najwyższy wskazał w przywołanym wyroku ze sprawy I CKN 204/01 iż dla oceny, czy podniesiony zarzut przedawnienia nie nosi znamion nadużycia prawa, konieczne jest rozważenie charakteru dochodzonego roszczenia, przyczyn opóźnienia i jego nienadmierności. Natomiast w wyroku wydanym w sprawie III CKN 522/99 Sąd Najwyższy uznał, iż aby w danym wypadku można było przyjąć, że podniesienie zarzutu przedawnienia jest nie do pogodzenia z zasadami współżycia społecznego, musi zostać w szczególności wykazane, iż bezczynność wierzyciela

w dochodzeniu roszczenia była usprawiedliwiona wyjątkowymi okolicznościami. Istotne znaczenie dla oceny zarzutu przedawnienia z punktu widzenia zasad współżycia społecznego może mieć zwłaszcza czas opóźnienia w dochodzeniu roszczenia.

W ocenie Sądu zachowania pozwanych polegającego na podniesieniu zarzutu przedawnienia roszczenia nie można uznać za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. W niniejszej sprawie nie zaistniała żadna wyjątkowa sytuacja przemawiająca za przyjęciem odmiennego stanowiska. Za takowe nie mogą uznane zostać ani rozmiar zadłużenia ani okres w jakim pozwane nie wywiązywały się z przyjętych na siebie zobowiązań finansowych względem strony powodowej. Pozwane faktycznie nie płaciły opłat za lokal, jednakże to za sprawą strony powodowej doszło do przedawnienia roszczeń za rok 2011. Gmina W. bez żadnej przyczyny pomimo trwającego nieprzerwanie ponad 3 lata zadłużenia z tytułu najmu lokalu mieszkalnego położonego we W. przy ul. (...) nie podejmowała żadnych czynności zmierzających do wyegzekwowania zadłużenia. Pozwane przecież żadnym swoim zachowaniem nie utrudniały stronie powodowej dochodzenia roszczeń na drodze sądowej.

Brak działań prowadzących do odzyskania od pozwanych należności przez stronę powodową doprowadził do upływu terminów przedawnienia przedmiotowych roszczeń. Opóźnienie strony powodowej w dochodzeniu roszczenia nie wynikało z zaistnienia jakichkolwiek wyjątkowych okoliczności, a jedynie z jej opieszałości, która to okoliczność, podobnie jak znaczny okres opóźnienia w dochodzeniu roszczenia, przemawiać mogą jedynie na jej niekorzyść. Gmina W. zarządza lokalami poprzez wyspecjalizowane jednostki i dysponuje stałą obsługą prawną, a okoliczność 3-letniego terminu przedawnienia roszczeń z tytułu najmu lokalu jest powszechnie znana. W interesie Gminy jest więc występowanie w takim terminie na drogę sądową, aby uchronić się od przedawnienia. Jeśli tego nie czyni, skutkami swej opieszałości nie może obciążać pozwanych „zabraniając” im podnoszenia zarzutu przedawnienia. Jeśli by podzielić stanowisko powoda, że dochodzone należności nie powinny być objęte zarzutem przedawnienia, ponieważ nie można mieszkać w lokalu nie płacąc za niego żadnych opłat, należało by uznać, że roszczenia o zapłatę opłat za lokal mieszkalny w ogóle nie ulegają przedawnieniu, co jest sprzeczne z art. 117 i 118 kc.

Sąd nie podzielił także poglądu pełnomocnika powoda wyrażonego w mowie końcowej o 10-letnim terminie przedawnienia opłat za media. Opłaty za media mają charakter świadczeń okresowych, uiszczanych miesięcznie w wysokości określonej przez Gminę. Istotą świadczenia okresowego stanowi to, że dłużnik zobowiązany jest spełnić je okresowo, w określonych z góry odstępach czasu, a suma tych świadczeń nie składa się na z góry oznaczoną wielkość.

Sąd jednak nie uwzględnił wniosku pozwanych o rozłożenie zadłużenia na raty miesięczne po 200 zł.

Stosownie do art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie.

Zadłużenie pozwanych wynosi łączną kwotę 16.012,21 złotych. Kwota ta podzielona przez wnioskowaną przez pozwane kwoty 200 złotych miesięcznie doprowadziłaby do spłaty zadłużenia przez 7 lat. Zdaniem Sądu okres 7 – letni jest okresem za długim dla wierzyciela, który ma prawo uzyskać należne mu świadczenie w rozsądnym terminie. Tym bardziej, że rozłożenie zasądzonych świadczeń na raty ma ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat (uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów - zasada prawna z dnia 22 września 1970 roku III PZP 11/70).

W ocenie Sądu, biorąc pod uwagę skutki rozłożenia zobowiązania na raty, jak i kwotę zadłużenia, to rozwiązanie takie dokonane zostałoby z istotnym pokrzywdzeniem interesów wierzyciela i jako takie uznał je za niedopuszczalne.

Nieracjonalne natomiast było rozkładanie świadczenia na wyższe raty, pozwane bowiem nie mają pieniędzy na zapłatę wyżej raty, ich dochody pozwalają na skromne utrzymanie ich i małego dziecka.

Sąd uwzględnił jednakże trudną sytuację finansową pozwanych i odstąpił o obciążania ich kosztami procesu na rzecz strony powodowej na podst. art. 120 kpc. Sąd miał na względzie niskie dochody pozwanych, fakt utrzymywania

przez nie małoletniego dziecka oraz postawę pozwanych w procesie, które niezakwestionowany nieprzedawnionego świadczenia, nie wnosili o odroczenie rozprawy po doręczeniu im pisma powodów z 1.06.2015 i pozwoliły na szybkie zakończenie procesu.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd podjął rozstrzygnięcia zawarte w sentencji wyroku.